

I

Η ύπαρξη άδειων χώρων που ρημάζουν ενώ σε διαφορετικές συνθήκες θα αποτελούσαν μέρη ωφέλιμα και δημιουργικά, είναι αναπόφευκτο προϊόν της αποσύνθεσης μιας κοινωνίας αλυσοδεμένης στα ηνία της ιδιοκτησίας, της εκβιαστικής οικονομίας, και των κρατικών θεσμών. Αναλόγως, η κατάληψη εκ μέρους μας του χώρου αυτού, προέκυψε ως αναπόσπαστο κομμάτι της πλήρους αμφισβήτησης του συνόλου της κοινωνικής ζωής κι έμπρακτης εναντίωσής ο ότι την κρατάει δέσμια.

II

Αν δεν μπορούμε ν απαλλάξουμε τα έργα μας από κάθε καταναγκασμό, περισσότερο απ όσο μπορούμε ν απαλλαγούμε οι ίδιοι, μπορούμε πάλι να τα κάνουμε τόσο ελεύθερα όσο είμαστε κι εμείς. (Μαξ Στίρνερ)

Στην κατάληψη θα λειτουργήσει στέκι (καφενείο, βιβλιοθήκη, εργαστήρι, χώρος προβολών-εκδηλώσεων-συζητήσεων κλπ) ενώ την ευθύνη της λειτουργίας του θα έχει ανοιχτή συνέλευση. Εννοείται πως η διασφάλιση της ύπαρξης του στεκιού ως ανταγωνιστικό προς την κυρίαρχη και αποκλειστική πραγματικότητα: της «διασκέδασης» με αντίτιμο, των καταναλωτικών εκτονώσεων, των σερβιτόρων που εκτελούν διαταγές πελατών, της λεηλασίας του δημόσιου χώρου από μαγαζάτορες και μπάτσους, της μισθωτής σκλαβιάς και της γενικευμένης μιζέριας) εισάγει έναν αποκλεισμό: φασίστες, κομματόσκυλα (ή κουτάβια), και λοιποί αυτόκλητοι ή επαγγελματίες υπερασπιστές του γερασμένου κόσμου της εξουσίας δεν έχουν θέση εδώ.

III

... Οι άλλοι ακολουθούσαν χωρίς να σκέφτονται τους δρόμους που είχαν μια για πάντα μάθει, προς τη δουλειά τους, προς το σπίτι τους, προς ένα μέλλον που είχε προβλεφτεί. Γι αυτούς, το καθήκον είχε ήδη γίνει συνήθεια και η συνήθεια καθήκον. Δεν έβλεπαν την ανεπάρκεια της πόλης τους. Θεωρούσαν φυσική την ανεπάρκεια της ζωής τους. Θέλαμε να ξεφύγουμε απ αυτό το πάγωμα αναζητώντας μια άλλη χρήση του τοπίου της πόλης, αναζητώντας καινούρια πάθη... (Γκυ-Ερνέστ Ντεμπόρ)

Το «να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας» σημαίνει να επανακτούμε κομμάτια του σύμπαντος μας από «τα καθιερωμένα», δηλαδή την αυθαίρετη διαχείριση από άλλους, ενώ ταυτόχρονα επισπεύδουμε την ημερομηνία λήξης τους. Η καθημερινή πρακτική της ελευθερίας είναι η αυτοοργάνωση του χωροχρόνου της ύπαρξής μας.

Σήμερα 22 Απριλίου καταλαμβάνουμε ένα χώρο στο ισόγειο της β' φοιτητικής εστίας Θεσσαλονίκης, εδώ και χρόνια παρατημένο θέλοντας να τον μετατρέψουμε σε χώρο (στέκι) αντίστασης δημιουργίας και συνεύρεσης.

Το στέκι θα το διαχειρίζεται συνέλευση ανοιχτή σε όποιον επιθυμεί να συμμετέχει, ωστόσο δεν θα ανεχτούμε συμπεριφορές φασιστικές, αρχηγιλίκια, κι όσους θέλουν να εκμεταλλευτούν τον χώρο για να πλασάρουν την κομματική ή παραταξιακή γραμμή τους.

για μας το στέκι δεν προορίζεται απλώς για καφέ και χαβαλέ, αλλά στοχεύει ρητά στην περαιτέρω ανάδειξη του κοινωνικού - ταξικού αγώνα.

«επαγρυπνείτε! Μάταια εξιστορούν παραμύθια για να νουρίζουν συνειδήσεις. Ας μην κοιμούνται ήσυχά, τα σδοφραγματα που ορθώνονται στην ιστορία σύντομα θα στηθούν πάνω από τα συντρίμια του πολιτισμού τους. Αφανίστε λοιπόν μια για πάντα κάθε τι που μπορεί μια μέρα να καταστρέψει το έργο σας... Όλα συνεχίζονται»

Αναρχικό στέκι

στην Β' φοιτητική εστία (στο ισόγειο δεξιά)

